

In deze reeks blikken schrijvers vooruit op het grootste aller mysteries: de dood. Zien ze hun eigen sterfscène al voor zich? Vertrekken ze met de pen in de vuist?

HET EINDE

DEZE WEEK: **GAEA SCHOETERS**

is 41 en auteur, journalist, librettist en scenarist. Zopas verscheen haar nieuwe roman 'Zonder titel #1'

Mijn hele leven al ben ik meer geïnteresseerd in onsterfelijkheid dan in de dood. Doodgaan is heel reëel en ik verhoud me liever niet tot de werkelijkheid. Ik verkies de fictie. Elke poging om te scheppen, is een poging om te ontsnappen aan de dood. Je kan alleen maar zo zot zijn om kunst te proberen maken als je de drang voelt daar onsterfelijk mee te worden. Beethoven zei: ik schrijf geen muziek voor de generatie van vandaag, ik schrijf muziek voor die van morgen. Ik schrijf omdat ik de ambitie heb om over driehonderd jaar gelezen te worden. Die projectie in de toekomst is irreëel, maar kinderen krijgen en in hen verder willen leven, is evenzeer een illusie. Ik wil altijd alles en ik doe alsof het allemaal kan. Als je niet gelooft in de illusie, waarom zou je je dan de moeite getroosten?

Mensen zijn doorgaans afkerig van de gedachte vijfhonderd jaar te kunnen leven, ik zou het heerlijk vinden. Zoals Tilda Swinton in *Only lovers left alive*. Ze heeft alle talen geleerd die haar interesseerden, de boeken gelezen die ze wilde lezen. Het idee niet langs de oppervlakte van de dingen te moeten suizen en je kennis uit te diepen, lijkt me fantastisch. Al denk ik niet dat je na vijfhonderd jaar een synthese kunt maken waarin de zin van het leven zich ineens openbaart. Wellicht blijf je in een soort oermenselijke verwarring rondscharen. Maar dat is de charme van onze soort.

'Ik ben niet bang voor het sterven an sich. Ik ben atheist: het licht gaat uit, ik heb vertrouwen in het grote zwarte vlak. Ook voor pijn heb ik weinig angst. Ik heb een onwillig lichaam, maar ik heb er mee leren om te gaan, afzien is maar afzien. Oud en afhankelijk worden, niet meer kunnen doen wat je wilt doen, vind ik veel beangstigender. Vroeger verkondigde ik met veel blabla: als ik te erg aftakel, rijd ik met een rode Ducati van een klif. Maar met de jaren krijg ik minder haast. Tegelijk aanvaard ik het niet dat ik er niet meer zal zijn. Ik leg me niet meer bij gezag en feiten.'

'Één keer heb ik dicht bij de dood gestaan. Ik werd heel ziek op een afgelegen plek in Tadzjikistan. De dorpsdokter kwam langs en zei: veel geluk, ik kan niets doen. Vreemd genoeg voelde ik geen angst, maar enorme gelatenheid.'

'Anders was het toen een ex-vriendin in de Himalaya hoogteziekte kreeg. De Indiase dorpsdokter kwam langs en zei: *maybe she will die, maybe not, do*

© JeRoen Murré

'Mijn koffietafel zal sowieso uitmonden in drama: ofwel in een partouze, ofwel in een vechtpartij'

gepast. Ik ga maar één keer dood, dus ik eis veel volk, veel tranen en luister. Doodgaan is niet redelijk, het is een catastrofe. Alles wat is, stopt. Daar hoort ook opera bij, een totaal overspannen theater genre, en de enige vorm die groot genoeg is om zo'n tragedie te vatten. Op mijn begrafenis geen ingetogen Vlaamse "innige deelneming", op het horloge kijken en denken: duurt het nog lang voor we aan de sandwiches kunnen beginnen?'

'Ik ben er nog niet uit of ik gecremeerd of begraven wil worden. Branden is het meest logische, want vuur past bij passie. En dan uitgestrooid worden op een berg. Bergen zijn er langer dan wij, ze malen er niet om of wij doodgaan of leven en er is veel horizon. Mijn gedachten zijn er vrijer dan in de stad, waar ze soms niet verder kunnen lopen dan de gevel van de burens. Even aanlokkelijk zijn die elegante standbeelden op Parijse graven, die marmeren, treurende vrouwen – meestal met één licht ontblote borst – die iets onwezenlijks en dieptreurigs hebben. Maar omdat ik altijd alles wil: doe mij maar een marmeren huilende vrouw op een bergtop. Een bergtop vernoemd naar mij, de Schoeters Spitze.'

Opgetekend door Vicky Vanhoutte

you want some tea? Van gelatenheid was geen sprake, ik voelde een enorme vechtlust om haar bij me te houden. De dood van iemand van wie ik houd, vind ik veel bedreigender dan mijn eigen dood.'

'Waar ik me aan erger, is de dichtgeslibde begrafenis-cultuur van handjes geven aan een rij mensen die de overledene nauwelijks hebben gekend, terwijl anderen die dichter bij de gestorvene stonden geen enkele functie krijgen. De bloedband gaat nog altijd boven andere banden. Maar de wereld is veranderd en die verandering vraagt andere vormen. Ik heb weinig familie, maar wel een *extended family*, een soort roedel die ik zelf samengesteld heb. Ik zou het onrechtvaardig vinden als alleen mijn laatste officiële lief met alle rouw zou mogen gaan lopen, zoals gangbaar is. Officiële lieven, ex-lieven, maitresses, niemand mag onzichtbaar zijn, ik wil dat ze allemaal een plaats krijgen op mijn rouwkaartje. Al moeten we misschien nu al afspreken: dames, doe het in alfabetische volgorde, of er komt ruzie over wie van boven en van onderen mag.'

'Maar ach, mijn koffietafel zal sowieso uitmonden in drama: ofwel in een *partouze*, ofwel in een vechtpartij. Of in beide. Lijkt me